

BUITEN

15^E JAARGANG N^O. 39.

ZATERDAG 24 SEPTEMBER 1921.

Foto C. Steenbergh.

DE OUDE BOERDERIJ „WATERRIJK” TE RINNEGOM TUSSEN EGMOND-BINNEN
EN EGMOND AAN DEN HOEF.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

LIEN (12), UIT HET FRANSCH VAN ANDRÉ LICHTENBERGER, VERTAALD DOOR E. A. C. BUNK . . .	BLZ. 458
HUISSPREUKEN, DOOR G	„ 459
OM EN IN EGMOND AAN DEN HOEF, DOOR MR. A. LOOSJES, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 457, 460—464
HUWELIJKS TRAGI-COMEDIE, DOOR MAX VAN WESEL	BLZ. 461
UIT ZUID-SPANJE, DOOR J. C., GEÏLLUSTREERD . . .	„ 465
HET GOUDEN HOOFD, DOOR K. L. SCHAMP	„ 465
NOG IETS OVER HET LANDGOED ZEGENWERP	„ 466
DE DRAMATISCHE JEUGD VAN VIJF GANZENKINDEREN, DOOR F. E. BLAAUW, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 466—467
HOE DE DIEREN SPREKEN (44), DOOR WILLIAM J. LONG, VERTAALD DOOR S. CILIA STOFFEL	BLZ. 467
DE POSTKOETS OP DEN GRIMSEL-PAS, ILLUSTRATIE . . .	„ 468

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74-76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

LIEN.

(12) Uit het Fransch van ANDRÉ LICHTENBERGER.

XVI. KRUIS OF MUNT.

DE deurbel klinkt. Lien kijkt op. Dat is Jack. Ze springt met vreugdekreten op hem toe.

„Ik heb centen; wil je kruis of munt spelen?”
Laatst op een wandeling zag Lien twee vuile straatjongens bij elkaar gehurkt zitten. De een gooide een cent in de lucht en de ander zei „kruis” of „munt”. En, al naar het uitkwam, stak hij een cent in z'n zak of betaalde er een.

Die sport heeft Lien bekoord. Een cent vertegenwoordigde een noemenswaard bedrag om te genieten. Het leek haar heerlijk er een te verdienen met zoo weinig moeite; heerlijk nog hem te verdienen, zonder er iets voor gedaan te hebben, door de gril van het wisselvallige lot alleen. Van dien dag af is het dan ook Lien's droom, met Jack kruis of munt te spelen.

Maar al heeft Jack, die een verstandige, ijverige jongen is, dikwijls centen, dat is ongelukkigerwijze niet 't geval met Lien. Om een cent te krijgen, moet ze „heel goed” hebben of een heelen dag zoet zijn. Die verschijnselen zijn zeldzaam. Het komt meer voor, dat ze „slecht” heeft of dat ze ondeugende dingen doet, die met een geldboete vrijgekocht worden. Gewoonlijk sluit Lien's budget met een deficit. Als ze dan ook zegt:

„Ik heb centen, wil je spelen?” vraagt Jack twijfelend: „Laat zien.”

Lien begint te lachen. Ze is niet beleedigd door dit wantrouwen, en tusschen een massa andere voorwerpen, die ze uit haar zak haalt, laat ze vier twee en een halve centstukken zien. Ze had gisteren „heel goed” voor haar lessen. Ze is twee dagen zoet geweest; het vierde twee en een halvecentstuk is haar salaris voor het oprapen van de stukjes papier die in 't priëel verspreid lagen.

„Maar misschien heb jij geen geld.”

Met een minachtend gebaar haalt Jack zijn portemonnaie te voorschijn en opent hem.

Drie bijna nieuwe stuivertjes vertoonen zich aan Lien's eerbiedig bewonderende blikken.

„Zullen we spelen?”

Met gefronste wenkbrauwen overweegt Jack het voor en tegen. Hij is gesteld op z'n duiten en de gedachte ze te verliezen, is hem niet naar den zin. Maar in zich zelf zegt hij, dat Lien's verstand maar matig is en dat hij naar alle waarschijnlijkheid haar wel zal kunnen afzetten. Daarom neemt hij de partij aan.

Eeder der spelers gooit dus op zijn beurt een bronzen geldstukje in de lucht. De ander zegt „kruis” of „munt” en dan buigen zich de twee neuzen gelijktijdig naar den grond. Twee kreten weerklinken, een van woede, de ander van triomf. De inzet is aanzienlijk. De wangen kleuren zich hoogrood. Eenigen tijd aarzelt de fortuin. En dan plotseling neigt ze zich naar Lien's kant. Nu is Jack, die heel ernstig is geworden, verplicht zijn laatsten stuiver te wisselen. Hij verliest de eerste gooi. Er blijft hem niets anders over dan een nietig geldstukje met de beeltenis van Napoleon III. Hij werpt het angstig in de hoogte.

„Munt!” zegt Lien.

De keizerlijke adelaar geeft z'n ontplooid vliegels te aanschouwen. Lien's geluksster straalt!

„Ik heb alles gewonnen! ik heb vijf en twintig cent!”

Lien voert een vreugdedans uit, laat haar centen rinkelen.

„Ik heb alles gewonnen!”

Jack's gelaat is hevig ontsteld. Een onweerstaanbare lust te huilen knijpt z'n lippen open. Maar hij houdt zich in uit waardigheid en doet alsof hij naar een takje hortensia kijkt.

„Laten we verder spelen!”

Jack merkt droogjes op, dat hij er de middelen niet meer toe heeft.

„Dat is niets, ik zal je wel leenen.”

Het is Jack verboden ooit eenige leening te sluiten, tenzij bij zijn ouders. Dat is een uitdrukkelijk verbod. Jack zal niet leenen. En bovendien zou hij nog maar meer kunnen verliezen. Hij zou, om zijn schuld te betalen, zijn kwartje moeten wisselen, dat hij noodig heeft voor den aankoop van een doos looden soldaten. Dank je wel! Het zal al moeilijk genoeg zijn de vijftien cent, die Lien in haar zak heeft, terug te verdienen.

Lien is teleurgesteld. De vreugde over haar winst is gering vergeleken bij de spijt de reeks prikkelende, heerlijke emoties, die haar eenige minuten lang hebben doen sidderen, zoo spoedig te zien afbreken. . . . 't Is erg jammer. Maar ze heeft een lumineus idee.

„Nu, dan geef ik je een dubbeltje cadeau, dan kunnen we weer spelen.”

Dat onverwachte vooruitzicht maakt Jack verlegen. Zoo'n vrijgevigheid ligt ontegenzeggelijk niet in den aard van het spel. En bovendien heeft het iets vernederends voor hem; aan den anderen kant heeft hij wel zin tien cent terug te hebben. Toch weigert hij, maar zwakjes. Lien houdt aan:

„Het zou mij zoo'n groot plezier doen, Jackje!”

Als hij z'n nictje daarmee plezier kan doen, zou het leelijk zijn koppig vol te houden. . . . Een beetje verlegen, laat Jack zich overhalen. Maar hij wil maar 7½ cent aannemen. Lien bedankt hem uitbundig.

„Nu spelen.”

Goed. Maar Jack waarschuwt haar eerlijk. Als hij wint, geeft hij haar niets terug en dan is het spel afgelopen. Dat spreekt vanzelf. De centen zweven weer door de lucht. Het duurt niet lang. In minder dan twee minuten heeft Jack zijn vijftien cent plus de vier van Lien terug.

„Laten we doorspelen.”

„Je hebt niets meer.”

Lien zou wel willen protesteeren, maar met welk recht? Jack heeft haar gewaarschuwd. Er valt niets tegen te zeggen. . . . Een oogenblik blijft ze verlegen, dan heldert haar gezicht op. Wat is ze dom geweest, hè, niets te bewaren. Zij barst in lachen uit over haar onnoozelheid en steekt den gek met haar tegenslag! O, den eersten keer dat ze weert centen heeft, zal ze zoo dwaas niet zijn. Maar misschien krijgt ze ze nooit meer. Enfin, niets aan te doen, hè?

Met een zwaren zak en een licht hart, maakt Jack aanstalten heen te gaan. Hij moet voor vier uur thuis zijn. Terwijl hij naar de voordeur loopt, maakt hij een berekening. De doos soldaten kost 47½ cent. En hij heeft een kwartje, plus zijn vijftien cent plus de tien cent van Lien, dat is samen

50 cent. Hij kan 't dus vandaag nog koopen.. En dan heeft hij nog 2½ cent over.

Hij heeft nog 2½ cent over.... Hij kijkt naar Lien, die naast hem loopt te springen en grasjes plukt. Met luide schetterstem maakt ze zich zelf bespottelijk. Wat zal Bertha haar uitlachen! en zij was nog al van plan een nieuwe schop te koopen, omdat de hare kapot is! Zij lacht hartelijk.... Een ernstige stem valt haar in de rede: Jack spreekt.

„Zeg Lien, ik zal je 2½ cent teruggeven. Die heb ik niet noodig. En dan kun jij een schopje koopen. En een volgenden keer weet je, dat we liever niet om geld moeten spelen.”

En hij legt zijn 2½ cent in haar hand. Lien neemt het zonder aarzeling aan. Ze heeft geen valschen trots. De ernst van Jack's toon maakt indruk op haar. Ze is bewogen door zijn edelmoedigheid en bedankt hem hartelijk. Hij is heel lief.

Ze zijn den tuin doorgelopen. Ze nemen afscheid. Zelfvoldaan gaat Jack naar huis en Lien zendt hem 'n kushandje na. Ze wil de deur dichtdoen, maar eensklaps ziet ze in de greppel een ouden man liggen. Hij slaapt. Een vormlooze hoed ligt naast hem met een paar krukken en een onooglijk vod, dat zijn bedelzak moet voorstellen. Hij draagt een gelapte broek en een verschoten hemd. Zijn gezicht is vuil en mager en zijn baard is ruig. 't Is een zielige bedelaar.

Een zielige bedelaar. En terwijl ze naar hem ziet, bekruipt Lien de lust een grap uit te halen. Ze sluipt naderbij, legt haar 2½ centstuk in den hoed en loopt zoo hard ze kan weg. Wat zal hij wel zeggen als hij wakker wordt? Misschien denkt hij wel, dat een vogeltje hem een aalmoes gegeven heeft. Lien danst van pret....

Vanavond zal ze een preek van Bertha krijgen over de zonde die haar Jack's geld heeft doen begeeren.... En wie weet of haar eigenzinnig geweten haar niet zal zeggen, dat zij het verdiend heeft?

XVII. DE VOGEL.

Bertha en Lizzie, de Duitsche en de Engelsche kindermeid van Lien en Jack, zitten in den tuin dicht bij het huis te naaien. Onderwijl vergelijken ze, door middel van juiste statistische gegevens, den economischen en socialen toestand der kinderjuffrouwen in Duitschland, Engeland en Frankrijk. Bertha roemt de goedgunstigheid en de overvloedige tafel van de menschen in Stuttgart, Lizzie de hooge salarissen en de „respectability” der Londensche gezinnen. En beiden belasteren eenstemmig met verachtelijk opgetrokken lip de slechte behandeling van het vreemde land, waar ze beter betaald worden, beter gevoed en beter behandeld dan in haar eigen. Het duo van twee schelle stemmen schrikt ze niet uit haar gesprek op. De voedzame Wurtembergsche koffie met melk en de lekkere Angelsaksische thee met „toasts” betwisten elkaar den voorrang. Maar het spektakel wordt zoo hevig, dat het onmogelijk is een ernstig gesprek te voeren. Gelach, gestampvoet en vreugdegeschreeuw vervullen de lucht. Een zucht van berusting doet Bertha's boezem en de meer rechtlijnige figuur van Lizzie rijzen. Zij kijken op.

„Kijk eens naar ons!”

Jack en Lien staan voor haar. Een oude rossige mof is op Jack's hoofd vastgebonden met een schoenveter onder z'n kin. Een beddekleedje van geitevel vol wormgaatjes, bedekt z'n schouders. In z'n rechterhand heeft hij een afgeschilden, buigzamen tak, waarvan de einden door een touwtje verbonden zijn. De sabel van z'n huzarenuitrusting hangt aan z'n ceintuur naast verscheiden puntige stokjes. Een krijgshaftige uitdrukking veredelt zijn anders zoo popperig gezichtje. Zijn houding is vol waardigheid.

Lien draait om hem heen. Met allerlei spitsvoudige kunstmiddeltjes zijn er stukjes lint en lapjes in haar haren verwerkt. Om haar middel heeft ze een touw, waaraan in knopen een stuk of twaalf veeren vastzitten, die klaarblijkelijk uit een plumeau getrokken zijn. Om een van haar beenen heeft ze een zilverpoetsdoek vastgemaakt met een band van een schort. Met de eene hand zwaait ze een bezemsteel en met de andere haar kapotte schop.

Bertha en Lizzie wordt ten tweeden male verzocht haar bewondering uit te spreken.

Lizzie zegt onverschillig tegen haar pupil:

„Je ziet er uit als Guy Fawkes.”

En Bertha herinnert aan „Hans Trapp” en „Butzemummel,” bij de kinderen van Zuid-Duitschland welbekend. Ze voegt

er een bedroefd commentaar aan toe over de moeite, die het geven zal, de dingen, die Lien in haar haar gestopt heeft, er weer uit te krijgen. Maar Lien haalt minachtend haar schouders op, terwijl Jack op afdoenden toon verklaart:

„Ik ben Robinson.”

En op Lien wijzende:

„En dat is mijn neger Vrijdag.”

Een blos kleurt de wangen van den zoogenaamden neger. Zij draait haar knuppel rond in haar hand.

„Ik wil geen neger zijn.”

„Wat dan?”

Lien schraapt met haar voet over den grond en zegt, terwijl ze trotsch het hoofd opricht:

„Een amazone.”

Een amazone! wat voor overeenkomst is er tusschen Lien, die zoo toegetakeld is, en een dame, die in 't bosch rijdt met een heerenhoed en een langen rok? Maar hij wil verdraagzaam zijn. Jack wijst naar den bezemsteel.

„Is dat dan je karwats?”

Maar Lien antwoordt verachtelijk:

„Dat is mijn lans om mijn vijanden te doden.”

En dan zwaait ze met haar schop en zegt:

„En dit is mijn ding, je weet wel, zooals op de plaat, mijn to.... Mijn toma....”

„....Hawk,” vult Jack aan.

Zijn zeer punctueele geest betreurt de onsamenhangende gedachten, die zich in zijn nichtjes brein verwarren. Sedert wanneer gaat men naar de Allée des Acacias met strijdbijlen? Maar 't is beter, dat Lien niet aan het verstand te willen brengen. Ten eerste zou het hem niet lukken. Vervolgens loest Lizzie al eenige oogenblikken met een onrustbarende bestendigheid naar de berenmuts van Robinson. Wie weet of ze die niet begeert voor persoonlijk gebruik? Dus beveelt Jack ongedwongen:

„Op! ten strijde.”

En Lien schreeuwt hem uit alle macht na:

„Op! ten strijde.”

't gedreven door een woeste aandrifft te vernielen, geeft ze 't werkmandje van Bertha een flinken schop, snuift luide met een afschuwelijk gezicht tegen Lizzie en rent naar het oorlogspad, gevolgd door haar metgezel, die achter haar aan huppelt en zijn mantel recht schikt. En Robinson en zijn amazone dringen in het dennenboschje dichtbij de stad, dat een doornenhaag van den weg scheidt.

Onder den dunnen koepel der boomen loopen de strijders geruischloos voort. Met lanssteken en sabelhouwen hebben ze ontelbare vijanden doorstoken. De zegenrijke pijlen van Robinson hebben een menigte kannibalen doorschoten. De tomahawk der amazone heeft er heele benden neergeveld. Maar juist toen hij een reus met zwarte armen doodelijk zou treffen, kwam plotseling een groote merel uit den bedreigden boom vliegen, om twintig meter verder neer te strijken. En Lien verandert van idee en zegt tot haar metgezel:

„Zullen we hem vangen? De oorlog is afgelopen. We moeten wildbraad hebben.” En daarom sluipen ze beiden langs de struiken, terwijl ze nauwelijks een paar woorden fluisteren en steeds loeren. Op z'n boog, die klaar is om te schieten, heeft Jack een pijl, die zijn vooruitziende bloed-dorstigheid met een spijker gewapend heeft. Lien draagt de andere.... Hun oogen glinsteren. Op twintig pas afstand zit op een bremstruik, een vogeltje z'n veeren glad te strijken. Lien fluistert:

„Nu....”

Haar arm pakt de mouw van haar neefje.... Haar hart klopt.... Ze zou willen schreeuwen of bijten.

(Wordt vervolgd).

HUISSPREUKEN.

In het vorig nummer vermeldden we een treffende huisspreuk in een boerenwoning. In aansluiting daarop nog het volgende.

Den gevel van een oud huis in Danzig siert een eigenaardig tijdvers, blijkbaar daar geplaatst in dagen van droeven druk, toen men twijfelde aan alles, aan trouw, geloof, recht en gerechtigheid:

Trü, Gloewe, Recht un das rechte Recht,

Die hame sich alle veer slape gelecht.

Gewe Gott, dat se wedder upstahn

Eh wir Alle slape gahn.

G.

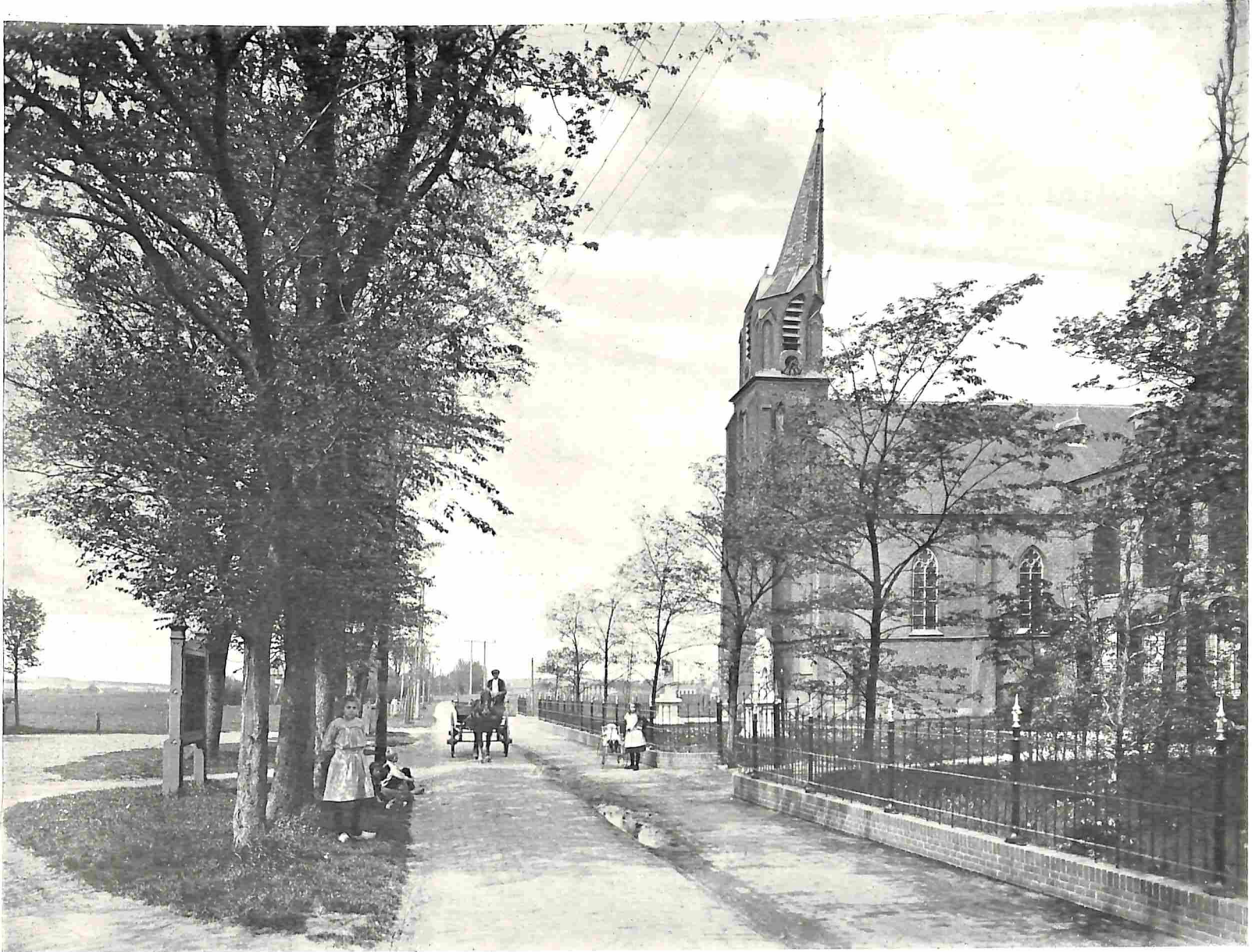

Foto C. Steenbergh.

BIJ DE KERK VAN RINNEGOM.

OM EN IN EGMOND AAN DEN HOEF.

VAN de drie Egmond spraken wij u reeds nu ruim een jaar geleden. Maar zooveel hadden wij u toen te vertellen van de belangwekkende geschiedenis dezer dorpen, van de beroemde Abdij te Egmond-Binnen, en van het kasteel te Egmond aan den Hoef vooral, dat wij op enkele punten misschien wat te beknopt zijn geweest, en wat te weinig hebben gezegd van Egmond aan den Hoef's omgeving, waarvan nog enkele plekjes een oogenblik belangstelling verdienen. Een mooie gelegenheid om een kleine aanvulling te geven van ons artikel in de nummers 26—28 van den vorigen jaargang, doet zich voor, nu onze fotograaf nog eens in deze streek aan 't snuffelen is geweest en ons als resultaat van zijn nasporingen eenige foto's bracht, die men hierbij vindt gereproduceerd.

Daar hebt ge dan allereerst het gehuchtje Rinnegom of Rijnegom, dat ge zonder het op te merken door zoudt loopen, want het bestaat slechts uit enkele huizen, als niet een Katholieke kerk aan dit kleine plaatsje eenige cachet gaf. Mooi is zij niet, deze kerk; haar torentje staat in geen verhouding tot de rest. Maar de naam van haar patroon, St. Adalbert, aan wien ook de Abdij gewijd was, heeft veel te zeggen; hij herinnert aan den Engelschen koningszoon, die in deze streek het Christendom predikte, en van wien de oude schrijvers mededeelen dat hij begraven werd in de nabijheid van de plaats waar later de abdij werd gebouwd.

Deze laatste rustplaats heeft men vermoedelijk niet ver van Rinnegom te zoeken, in de richting van de duinen, daar waar men thans nog een eenvoudig putje vindt, dat in 1732 op de oude fundamenten opnieuw was opgebouwd, en, daarna in het vergeetboek geraakt, in 1829 opnieuw ontdekt werd. Dit vermoeden vindt zijn grond in de mededeelingen der kroniekschrijvers, dat toen Adalbert's lijk werd opgegraven om het een waardiger rustplaats te geven in het koor der

nieuwe abdijkerk, een bron ontsprong. Is dit vermoeden juist, dan mag tevens aangenomen worden, dat op dit plekje een kapel heeft gestaan, het eerste Christenkerkje van deze streek, want er is geen enkele reden om aan de geloofwaardigheid der oude schrijvers te twifelen, als zij mededeelen, dat op Adalbert's graf een kapel is gebouwd, Egmond's oudste kerk dus.

Gaan we van het putje, dat, hoe weinig er aan te zien is, toch zoo sterk aan lang-vervlogen dagen herinnert, nog even naar Rinnegom terug, dan zien we, dat het gehucht vooral zijn aantrekkelijkheid dankt aan een door geboomte omringde, bekoorlijke oude boerderij (zie de voorplaat), die nog den naam draagt van de buitenplaats „Waterrijk” welke men hier eenmaal vond, en van de vele lustplaatsen, die vroeger langs den nu zoo open weg lagen geschaard. Veel vroeger nog stonden hier tal van adellijke huizen, die in 1315 door de West-Friezen verwoest werden. Van deze noemen wij slechts het huis te Rhijnegom, waar, als we ons niet vergissen, van Lennep een zijner historische novellen laat spelen.

Herinnert Rinnegom ook door zijn naam aan oude tijden, waarin de Rijn langs deze plaats zou gestroomd hebben, om nabij Petten in de zee te vloeien? En is 't waar, wat verteld wordt, dat Radboud, de geweldige koning der Friezen, nabij Egmond-binnen zijn laatste rustplaats vond, op de plek, die in den volksmond nog Radboud's kerkhof heet? We durven het antwoord niet geven. Dit is wel zeker: dat dit nu zoo vergeten en afgelegen plaatsje in langvervlogen dagen met de Egmond in meer dan een opzicht een der belangrijkste streken van het oude Holland vormde. Hoezeer is dat alles veranderd!

Hoezeer ook is het eens zoo waterrijke landschap tusschen deze plaatsen en den hoogen geestrug ten zuiden van Alkmaar van aanzien veranderd! De grillig gevormde ineenlopende

Foto C. Steenbergh.

DE WEG VAN EGMOND AAN DEN HOEF NAAR BERGEN BIJ WIMMENUM.

plassen van Berger- en Egmonder meer, die den eens met bosschen bedekten duinzoom bespoelden, ze zijn lang verdwenen. En met hen verdween ongetwijfeld veel schoonheid. Dat hier in elk geval thans niet veel natuurschoon meer te vinden is, weet elk die wel eens van Alkmaar naar Egmond of Bergen is gegaan. Toch zijn er ook thans nog wel enkele bekoorlijke plekjes in dit weinig bevolkte polderland, zooals onze afbeelding op bldz. 463 boven bewijst, als trouwens in elk Hollandsch polderlandschap, waar de stoere molenrompen zich spiegelen in rustige vaartjes. Men zou 't trouwens niet dadelijk zeggen, dat we hier in een polder zijn: de in 1564 drooggelegde Egmondermeer was zeer ondiep en rijk aan eilandjes, terwijl hier en daar de kronkelende oevers elkaar vrij dicht naderden. Mede in verband hiermede vertoonen de weinige wegen die er doorloopen, niet opvallend de beruchte rechte lijn.

De weg van Egmond aan den Hoef naar Bergen wordt al even ten noorden van eerstgenoemd dorp allerbekoorlijkst. Hier ontbreken de boomen niet langer en dichterbij schittert het witte duinzand. In een stil, half-verwilderd bosschage naast den weg, bij het gehucht Wimmenum, ligt daar de Schuylenburgh, de overblijfselen van een eens „vermakelijke” hofstede van dien naam, in den laatsten tijd wat opgesierd en vergroot. Dit verlaten huis — de eigenaar, een Amerikaan, is bijna steeds afwezig — doet u denken aan een betooverd, zij 't nederig slot, aan het verhaal van de schoone slaapster in het bosch. Alle leven schijnt er uit geweken, maar alles ziet er uit of plotseling weer rumoer en vreugde zullen heerschen om en in de thans wild-begroeide muren.

Jammer, dood jammer, dat men de lieve duinweg die door dit aantrekkelijke oord loopt, heeft bestraat, wat aan den landelijke indruk al te veel afbreuk aandoet.

De op blz. 464 afgebeelde kalkovens nabij Egmond aan den Hoef dragen, vooral van zoo nabij gezien, nu juist niet bij tot het landschappelijk schoon; maar wie van verre deze vier torenachtige schoorsteenen aanschouwt, moet toch toe-

geven, dat ze iets karaktervolts hebben en vaagjes gedachten oproepen aan Oostersche bouwwerken. De meer nuchtere bezoeker dezer streek zal misschien eerder denken aan de schelpen van het Noordzeestrand, waarvan in deze ovens kalk wordt vervaardigd....

A. L.

HUWELIJKS TRAGI-KOMEDIE.

OP het kantoor der registratie begrepen we er niets van. Van der Perre, de eens zoo vroolijke, ronde, bollige, goedge dikzak, scheen een vermageringskuur te ondergaan; z'n malsch vet smolt als zachte boter in een zomerzonnetje. Maar wat nog erger was, z'n heele humeur werd er door omvergekegeld: hij, de verpersoonlijking der goedheid en verdraagzaamheid, was plotseling prikkelbaar, norsch en onsociabel geworden. We konden er maar geen hoogte van krijgen, hielden 'm voor overspannen. Een ieder had een goeden raad. Hij moest er uit, waarachtig dat zou 'm opknappen. Maar van der Perre gaf geen antwoord, 't ging langs hem alsof we ons tot een vreemde richtten, ijsig kil bewoog hij zich temidden der opdringerige collega's.

Hij was er nog niet lang, amper een jaar, algemeen geacht door z'n chefs als plichtbetrechtdend nauwgezet ambtenaar, door de collega's als een jovialen vroolijken baas.

In een groote stad weet je weinig van elkaars privé aangelegenheden. Op bureau ga je heel vriendschappelijk, kwasië intiem met de lui om, maar zoodra de groote zware, plumpe deur van het ouderwetsche gebouw, een soort van vervallen kazerne, waarin het registratie-bureau gevestigd was, met een klepperenden slag hard toeklapte, dan was bij tooverslag die bureau-intimiteit verdwenen, stond een ieder weer in zijn eigen kringetje, leefde en ging op in eigen zorgjes, verlangens en teleurstellingen, waar de collega buiten stond.

Van van der Perre, de jongste in dienstjaren, wisten ze eigenlijk niets. Hij had een trouwring rond den vinger ge-

wonden, was dus getrouwd. Maar „haar” hadden we nooit gezien, wisten niet of zij mooi en jong, of oud en leelijk was. Nog nooit was ze haar man komen halen. Wanneer wij naar haar vroegen, sprak hij er vlug over heen, leidde het gesprek handig naar een ander onderwerp. We wisten van het echtpaar dus niets. Hij woonde even buiten de stad in een villadorp. Te samen hadden we het paar nimmer gezien.

Soms vroeg ik me wel eens af of die vroolijkheid niet geforceerd was, een masker dat iets verborg. Maar dan doezelde die gedachte weer weg, wanneer we van der Perre aan het vertellen hoorden. In zijn anecdotes was hij onuitputtelijk en onovertrefbaar. Niemand kon zooals hij de pointe naar voren brengen, na een kleine onderbreking, geraffineerd het effect berekenend lanceerde hij den slotzin van de Witz op meesterlijke wijze, precies een volleerd acteur.

Ik weet niet goed waarom, maar van der Perre prikkelde in hevige mate mijn nieuwsgierigheid. Telkens meende ik achter zijn clowneske gebaren, z'n moppen en grollen, een aangenomen pose te ontdekken. Mijn fantasie had ruim baan. De krankzinnigste combinaties verdrongen elkaar in mijn verwarde hersens. Het gebeurde wel eens, dat ik er van droomde en dan met zware hoofdpijn wakker werd. 't Martelde in mijn weeke hersenmassa, 't dreigde een idee fixe te worden, een obsessie waar ik me niet van vermocht te bevrijden.

En nu daarbij die plotselinge ommekeer in het humeur van van der Perre. 't Was om krankzinnig te worden, 't bonsde, dreunde en kraakte in mijn wild dooreenwarrelende fantasie, donkere grove kleuren, eindigend in lichte, vage tintenschakeering, de alledwaaste aaneenschakeling van vloekende kleuren, en harmonische rustige tintengamma's.

Ik wanhoopde er al aan, ooit achter dat geheim te komen — want ik had me nu eenmaal de zekerheid gesuggereerd, dat er een geheim moest wezen, toen, door een wonderlijk toeval van het noodlot, mij een gunstige gelegenheid in den schoot kwam vallen.

Op een mooien najaars Zondag, wanneer de Zomer afscheid neemt, de Winter, schuchter als een stout kind, dat even aarzelt voor het z'n rakkerstreken zal volbrengen, om een hoekje gluurt, zijn slachtoffers met wellustig welbehagen gadeslaat, was ik naar buiten gegaan, snakkend naar frissche lucht, verversching en groote schoonmaak voor de duffe, benauwde kantooratmosfeer, hier in de oneindige wei, zonder stadsrook, zonder als mieren door elkander krioelende menschenmassa. Zelfs de dorps- en plattelandsbewoners bleken op dat uur afwezig, misschien waren ze wel naar de stad op zoek naar schijnvermaak en klatergoud, hier vond ik rust. Het was er zoo vredig en mooi, je voelde je er weer mensch worden, in de stad was je slechts een dorre afgebeulde slavenmachine. Door de ijle strak gespannen lucht, kostbaar licht blauw zijden overtreksel, wiegde en vlinderde heerlijk koel, weldadig lavend, een briesje om de slapen. Geen sterveling in de lange laan, speelsch kronkelend en buigend door de open weiden, waar hier en daar nog schaarsch wat verlaten vee graasde.

Reeds ruim een half uur liep ik zoo op den verlaten weg met als eenig gezelschap de sentimenteel loeiende koeien, de vogels, die tjlpend dartzel in het rond spartelden, zich gereed maakten voor hun winter villegiature, en reeds van de voorpret genoten. Ik voelde me bijna gelukkig, in die indrukwekkende diepe stilte, ver van de stad met haar valen valschen schijn.

Bij een bocht, langs een zijweg, zag ik toen plotseling een menschelijke gedaante op me afkomen. Even dacht ik dat

m'n stadsvisioenen me weer te pakken hadden, van der Perre met z'n mysterie, zijn spoken en ongebreidelde fantasieën me opnieuw in z'n klauwen te pakken kreeg, me zelfs hier in de vrije natuur niet losliet. Ik streek de hand over het brandende voorhoofd, voelde de gloeiing van de bonzende slapen, keek toen weer op. Ja, waarachtig, hij was 't in levende lijve. Zonder me te bedenken stapte ik parmantig op 'm af, met uitgestrekte hand.

— Zoo, van der Perre, ouwe jongen, zoek je ook de eenzaamheid op, sentimenteële amouretjes met de ranke vogels in de boomen, flirtations met de koeien in de wei? Nou als je vrouw dat zag.....”

Pijnlijk vertrok zijn gezicht, ik voelde dat ik iets onhandigs zei, een open etterende wonde ruw met mijn handen betastte. Hij antwoordde echter luchtig:

— Ach ja, 't is zulk mooi weer, zoo benauwd in de stad met zijn onwelriekende opdringerige Zondagsdrukte. De vrije onbegrensde lucht doet me goed, na zoo'n heele week gevangenisstraf op kantoor tusschen de vertikale muren met niets dan een maagdelijk stukje blank papier voor je, dat je binnen een bepaalden tijd met stompzinnige letters machinaal en gedachtenloos vol moet kladderen.”

Wij liepen zwiijgend verder. Hij noch ik voelden behoefte de stilte te verbreken. Regelmatig beantwoordde de echo den eentonigen klank onzer stappen op den hollen verlaten landweg, rythmisch zeurig tok-tok, dat doordreunde tot in de ziel en gevoelig reageerde op de zenuwen.

We liepen maar door, ieder in eigen gedachten verdiept; tegelijk werden we opgeschrikt uit de zoete weeke mijmerij door het gekrijsch van hooge ruziestemmen, op zij van den weg. 't Was of we weer opeens midden in de stad waren, een dicht opeen gedrongen massa stond voor een lage, onooglijke boerenwoning. Heete nieuwsgierigheid, begeerig belust op een schandaaltje werden ze daar samen gedreven, reikhalzend of hun eigen geluk in het spel was, staarden en tuurden ze naar binnen. Ik vroeg een toeschouwer wat daar wel aan de hand was.

— Niet veel besonders menceer, boer de Meare het z'n wijf betrapt met Jan de knecht en d'r een fiksche aframmeling gegeven, dat is alles.”

Lakoniek kwam het er uit, dat leed van een medemensch, waar men bijna om lachte, dat den vreemde koud en onaangeroerd, gevoelloos als marmar, slechts nieuwsgierig op een vrijen Zondagmiddag deed stilstaan als bij een betalend schouwspel. Een anecdote, meer niet! .....

Er was een gène ontstaan, we liepen stevig door. Langzaam werd het donker. Dat benauwende angstige zwijgen, ik kon 't niet langer verdragen, 't bracht m'n zenuwen overstuur. De stilte moest verbroken worden. Mijn keel gloeide, ik hijgde naar lucht. Woorden, vragen, halve zinnen zweefden om mijn lippen, zonder klank of vorm aan te kunnen nemen.

We waren op den terugweg. In de verte ontplooidde zich reeds de groote stad als een weelderige wilde roos. Fier verhieven zich de torens, kostbare kelk in een puntig keurslijf, omsloten door de schaduwende schimmen der huizen welke in breede donker rossige beelden voor onze oogen in vage lijnen en kleuren opdoemden, geraffineerde tintenschakeering, wonderfijn belicht door de ondergaande zon.

We voelden ons bij den aanblik van dit indrukwekkende schouwspel week. En ofschoon hij de stilte nog niet verbrak, voelde ik toch intuïtief dat m'n metgezel dezelfde gewaardiging onderging. Eindelijk verwaardigde hij zich te spreken.

— Wat wordt daar toch geleden in die groezelige grauwe stad met de rossige ongebreidelde hartstochten opvlammend in bloedkoralen rood, als de dalende zon haar laatste fakkels

Foto C. Steenbergh.

OUDE BOERDERIJ TE EGMOND AAN DEN HOEF.

uitstraalt. O God — 't leven..... je loopt naast elkaar, en toch.....niets .....niets weet je van je buurman, een voor elken profaan ontoegankelijke muur scheidt je van je schijnbaar intiemste kennissen.....profaan ten opzichte van het eigen zieleleven dat is een ieder behalve je zelf..... De mensch is zoo eenzaam. Kijk die stad, dat donkere afzichtelijke monster, ze hokken te samen, in angst voor de eenzaamheid, maar kunnen zich er niet aan onttrekken, omdat het sterker is dan hun zwakke willetjes, hun klein-zielige pietluttige daden..... Al zitten ze bij duizenden in een zaal, opgepakt en dicht tegen elkaar gedrukt .....ze blijven ieder afzonderlijk alleen. Eenzaamheid is 's menschen noodlot..... Ze jagen daar in de groote donkere stad een illusie na, een droombeeld..... denken zich aan die eenzaamheid te onttrekken.....de wilde heete jacht beknagt als een afschuwelijke kanker ook het platte land, vandaar die woeste onbekookte, redeloze uitvaart naar de groote centra, of daar het geluk te vinden zou zijn..... Geluk? Geloof jij daar nog aan?"

— Maar je bent toch getrouwd, hoe kun je zoo spreken. Kom, je laat je door je stemming overmeesteren. Ja, ik heb het wel gemerkt, de laatste weken ben je veranderd, een tijdelijke depressie. Toe, wees weer flink, kerel, tracht je te verzetten, je grillige wispelturige stemmingen de baas te worden."

— Ja.....ja....." — gevolgd door een diepe zucht, die je door merg en been zonk, was zijn enig antwoord. Ik voelde dat 't in zijn hersens draaide en wentelde, hij er behoefte aan had zich uit te spreken, een laatste poging aanwendend om dit verlangen te bedwingen. Doch te vergeefs, eer hij het zich nog goed bewust was, gedreven door een schier bovennatuurlijke macht, bijna onder hypnose, begon hij aarzelend zijn verhaal.

— Zie je, zooals jullie mij kennen, ben ik niet. Mijn vrolijkheid was slechts een fluweelachtig masker, dat een onherstelbaar leed moest bemantelen. Ik zag dat jij me doorpeilde. Ik weet eigenlijk niet goed waardoor en waarom, door een vreemde wisselwerking van factoren, uiterlijke omstandigheden, de vrije natuur hier tot vertrouwen lokkend, voel ik me gedrongen je mijn zoo hermetisch voor anderen gesloten leven te vertellen.

Ja, mijn clownesque gebaren bedekten een wond, die telkens dreigde open te gaan, nauwelijks van een diepe inkerving geheeld. Waarom ik die comédie speelde? Ik weet 't niet... kunnen we ooit van onze gevoelsdaden zuiver rekenschap geven?

Ik wilde mijn leed verbergen, veilig als een vrek voor me alleen bewaren. Jou wil ik vertrouwen, ik moet me uiten, iemand hebben, die mijn leed meeleeft."

Even keek hij strak voor zich uit, ik zeide niets, had niets te zeggen, wachtte nieuwsgierig op wat volgen zou. Waarom prikkelt andermans leed in eerste instantie tot niets dan nieuwsgierigheid, onbewuste drijfveer, waar we nauwelijks voor uit durven komen? Mijn metgezel zuchtte diep, het scheen of hij nieuwe krachten voor het vervolg trachtte te vergaren. Toen, eenvoudig, bijna als de historie van een vreemde, ging hij verder:

— Toen ik hier in Amsterdam kwam had mijn vrouw me drie maanden tevoren verlaten. Je vraagt me waarom? Ach, heel eenvoudig. Weelddrang. Mijn salaris was niet toereikend voor haar modieuze kleeding, haar weelderige begeerten. Een armzalige drie duizend gulden in dezen tijd, hoe kan je met een huishouden op een zekeren voet — wij ambtenaren moeten

Foto C. Steenbergh.

IN DE EGMONDER MEER.

immers stand ophouden — daarmee uitkomen. Als we het heel zuinig aanlegden, op alles beknibelden en pingen, dan konden we er komen. Maar zuinigheid, daar had mijn vrouw een broertje aan dood. 't Was één van die geboden waar ze de noodzakelijkheid niet van inszag. Van mijn bescheiden salaris kon ik haar de toiletten welke haar vriendinnen droegen niet geven. Je moet weten, dat mijn vrouw als dochter van een hooggeplaatst gepensionneerd Oost-Indisch ambtenaar, zonder geld, chique kennissen uit haar meisjestijd aanhield. Ze was het thuis heel fijn gewend, 't was er wel een beetje kale deftigheid, zoo op de pof, de schuldeischers waren niet van de deur te slaan, maar daar wenden ze aan, wisten alras niet beter en trokken zich er niets van aan. Er werd altijd groot geleefd, op geld nooit gekeken. Haar vreemdste grillen werden voldaan. Nimmer weigerde haar vader, wier oogappel ze was, haar iets.

Toen hij stierf liet hij louter schulden na. Zij kwam bij een tante in huis. Daar leerde ik haar kennen. O, ik weet 't wel, ik, de ambtenaar-proleet, had noch fysiek noch materieel veel voor.....mijn uiterlijk benaderde maar van heel verre het klassieke schoon van den Adonis.....Maar zij was al bij de dertig, had een macht aanbidders, min of meer

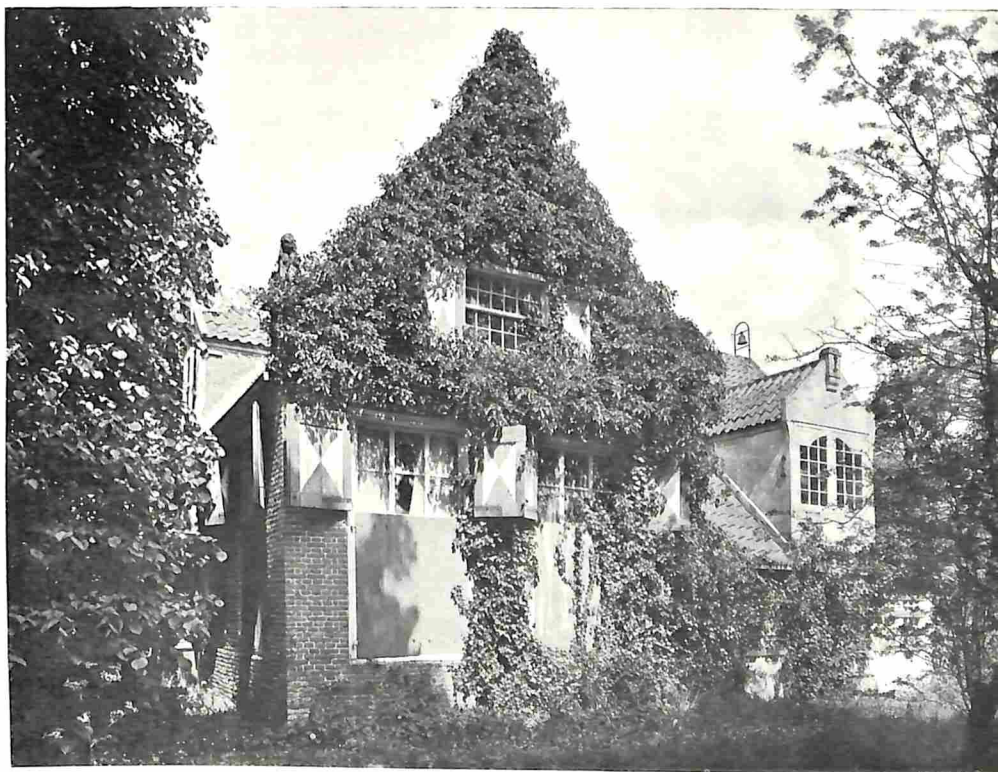

Foto C. Steenbergh.

HET HUIS SCHUILENBURG BIJ WIMMENUM.

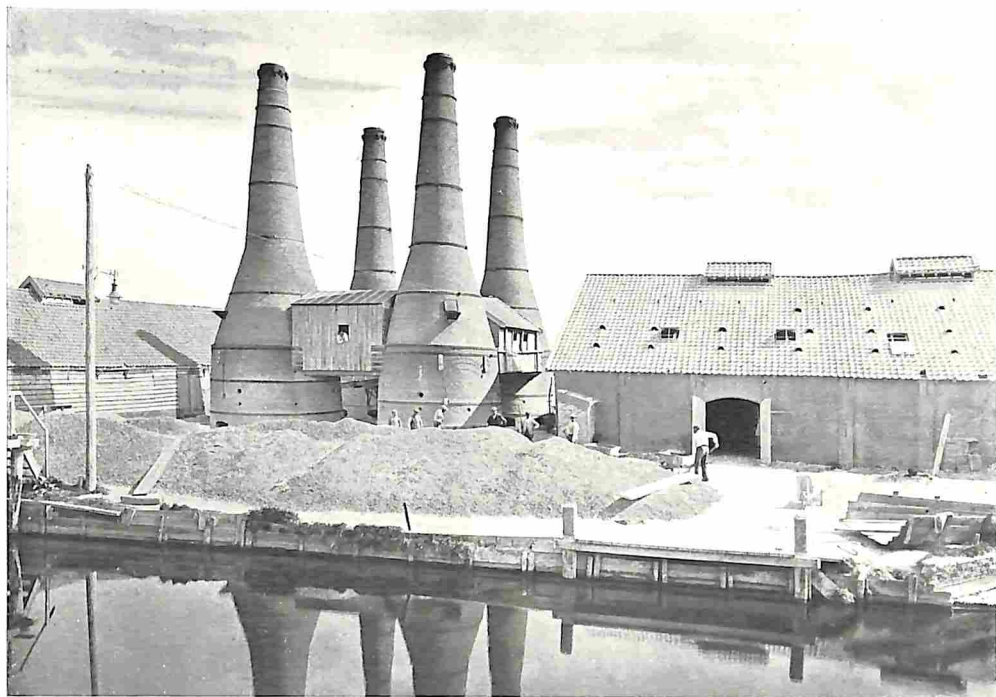

Foto C. Steenbergh.

KALKOVENS BIJ EGMOND AAN DEN HOEF.

ernstige flirtations, maar voor een welgemeend huwelijksaanzoek, daar was ik de meest solide kandidaat. Een meisje zonder een cent, en dan geen beauty, bij de dertig, alhoewel een aardig, knap frisch gezichtje, een gracieus rank en bekoorlijk figuurtje, die werd zoo snel niet aan den man gebracht.

Ik wist, dat ze me niet lief had, zij, het aristocratische gevierde weeldepoppetje, die met mij een *mésalliance* sloot, een niet eens erg voordeelig *mariage de raison*. Maar mijn zinnen werden er door gestreeld, het was niet alleen sensueele verliefdheid, doch, o, ik besef het nu zoo scherp, veel eerder een overheerschende dosis trots. Ik, de plebejer, steeg enkele schreden op de sociale ladder, mijn vrouw daalde een evenredige hoogte. Zoo stelde ik me de verhouding voor, en besefte terdege, dat we geen *tortelduifjes* zouden worden, daar was ons huwelijk te ongelijk voor.

Thuis had ik altijd een zuinig huishouden voor me gezien. 't Werd bij m'n moeder niet over den balk gegooid, we kenden de waarde van het geld, moesten wel tellen. Maar mijn vrouw wist van zoiets niet af. De eerste maanden brachten me reeds duizelingwekkende rekeningen, waarbij de angst me om het hart sloeg, wanneer ik een enveloppe met bedrukt hoofd van een der bekende modehuizen in de brievenbus vond. Ik durfde niet te openen, legde de gesloten enveloppe onder mijn vrouw's bord. Op kantoor vervolgde me die vermeende hooge nota als een spookbeeld, danste en trippelde voor mijn verschrikte oogen een Satansche ronde in vreemd gestyleerde schaduwen op het blanke vel van de Grootboeken waar ik mede bezig was. Ik kon mijn gedachten niet meer bij het werk houden, steeds kwam die rekening er weer tusschen, die ik niet durfde openscheuren, een grenzelooze lafheid, daar ik zeker wist haar 's avonds breed en demonstratief open gevouwen naast mijn bord te vinden. Al gauw raakte ik op die manier diep in de schuld: de helft van mijn salaris had ik reeds als voorschot opgenomen.

Ik probeerde mijn weelderige koopzieke vrouw zacht aan het verstand te brengen, dat het zoo niet verder ging, we onze uitgaven moesten beperken, daar we anders onafwendbaar den ondergang tegemoet traden. Zij keek me hulpbehoevend aan. Ik miste den moed straffer op bezuiniging aan te dringen. Ze imponeerde me, zij de vrouw van hooger stand, geraffineerder beschaving, ik voelde me zoo'n beetje boer in gezelschap van een stadsjuffer. Een bevredigende trots doorsijpelde mijn bloed, wanneer ze aan mijn arm door de drukke straten der residentie wandelde, en ik zag de menschen naar haar omkijken.

Liefde? Nu ik alles zooveel rustiger beoordeelen kan, ik geloof dat ik mijn vrouw toen nooit werkelijk lief heb gehad. 't Was louter gestreelde ijdelheid. Je kunt nu wel gissen hoe alles verder geloopt is. Er kwam weldra een oogenblik, dat ik de rekeningen niet meer kon betalen. Armoede deed haar intrede bij ons, voornamelijk ook door de toenemende duurte, waar de kleine armzalige *crisistoeslagen* niet tegen

bestand waren. Ik zag mijn vrouw verteren van verlangen naar de weelderige toiletten, welke ze bij haar vriendinnen zag, wier echtgenooten door den oorlog dik verdiend hadden. Zij was afgunstig op hun weelde, oppervlakkig, luchtig weeldepoppetje, prinsesje niet voor neerdrukkende zorgen geschapen, dacht ze in rijkdom haar vurigste wenschen verwezenlijkt te zien. Rijkdom beteekende voor haar het eenig mogelijke geluk, en dat kon ik haar nooit geven.

O, die marteling, wanneer we 's avonds huiverend tegenover elkaar zaten — we moesten immers ook op de brandstoffen bezuinigen, konden geen extrahoutrantsoen koopen — die stille verwijtende blikken van mijn vrouw, die niets van het harde meedoogenlooze leven afwist, wier jeugd langs rolletjes liep, egaal in éénzelfde rustig nooit varierend tempo. Die verwijtende, diep doorpeilende blik, ik zie 'm nog voor me, ik dacht dat ik door den grond zonk, 't schaamterood brandde op m'n voorhoofd, gloeiend warrelende rose streepen, afzichtelijke schandvlekken. We spraken niets, als twee versteende mummies zaten we

den ganschen eindeloozen avond tegenover elkaar.

Op het allernoodigste moesten we thans bezuinigen. Met kunst- en vliegwerk slaagde ik er na enkele slapelooze nachten in, de huishuur bij elkaar te trommelen. 't Was bij ons armoe troef. 't Leven werd een hel. Ik altijd zoo zacht en kalm — 't is niet om mezelf in de hoogte te steken, maar je kent mijn aard — ik werd ruw, ongeduldig, tyranniek.

Eens toen mijn vrouw me weer zoo stil verwijtend had zitten aanstaren kon ik mijn woest oplaaiende drift niet meer bedwingen. Nu weet ik dat 't haar schuld niet was, ik haar nimmer tot mijn vrouw had mogen vragen, maar toen..... kon ik niet nuchter redeneeren, ik zag rood, bloed-roode streepen die vreemde figuren in de half duistere kamer teekenden, ik hief mijn handen tegen haar op, greep haar bij de pols en heb haar geslagen, striemend in wreedten haat. Ze zei niets, klaagde evenmin, verliet de kamer en liet mij beschaamd achter. Nog begrijp ik niet hoe ik tot die daad komen kon, 't is of een ander het in mijn plaats bedreven moest hebben. Den volgenden morgen zag ik mijn vrouw niet aan het ontbijt. Zonder afscheid was ze vertrokken.

Ik vroeg toen overplaatsing naar Amsterdam. In den Haag wisten de collega's van mijn leed, en ze lachten er om. Ik was de fabel van de Hofstadambtenaarskliek. Waarom is een bedrogen echtgenoot toch belachelijk, welke natuurwet tooit hem met een rinkelend narrenpak in plaats van een rouwkleed?

In Amsterdam hoopte ik rust te vinden, niemand zou van m'n ongeluk vernemen, mijn narrenpak kon ik gevoeglijk voor een burgerkleeding verwisselen. Heelemaal durfde ik 't echter nog niet aan, een masker van spot en vroolijkheid zou ik voor alle zekerheid voor de oogen houden. Niemand behalve jou is het gelukt achter dat pikzwarte masker te lezen. Ik hoopte dit tot mijn dood te kunnen behouden, meende dat de stof waarvan het gemaakt was onverslijtbaar was. Maar niets op dit ondermaansche is immers eeuwig, alles tijdelijk en vergankelijk.

Twee maanden geleden heb ik mijn vrouw te Amsterdam ontmoet, voor het eerst heelemaal in de sfeer waar zij als geboren prinsesje bij hoort, in gezelschap van een adellijk jongmensch, een jeugdvriend. Ik heb later gehoord, dat ze met dien vriend een verhouding had, 'm naar België verzegelde..... Zoo moest 't immers eindigen. Ik vond het de moeite niet waard scheiding aan te vragen, dat gaf onnoodige ruchtbaarheid aan het geval, pijnigde mij noodeloos.

Maar mijn spot, mijn clownesque gebaren moest ik opgeven. De liefde voor mijn vrouw vlamde op in helle hartschietend in heftige jaloezie, bloedrood als die ondergaande zon, daar boven de schaduwend rumoerige, groezelige stad.

Ik had mijn vrouw weer lief gekregen, misschien nu pas echt, het verleden stond als een brandende, open schrijnende wonde voor me open, ik begeerde haar zoo vurig. 't Was niet meer mijn ijdelheid, mijn trots een vrouw van een hooger

stand de mijne te mogen noemen, 't waren alleen mijn onbevredigde zinnen die haar liefde begeerden, met de zekerheid dat ze me nimmer zou toebehooren. Ik was jaloersch, grenzeloos jaloersch..... onmachtig m'n eenmaal aangenomen paljasrol verder te spelen....."

We waren bij een kruispunt midden in de stad gekomen. Onze wegen scheidten hier. Zwijgend drukte ik van der Perre de hand. Hij begreep, dat ik zijn leed meevonde, hem nimmer zou verraden. In de verte zag ik hem verdwijnen, een donkere zwarte gebogen schaduw, vreemd afstekend bij het plotseling hel opvlammende breede licht der electriche lantarens

Vier weken daarna vroeg van der Perre overplaatsing naar een klein provincieplaatsje. Hij kon klaarblijkelijk de gedachte zijner in een oogenblik van moedeloze overgave ontsluitende levensgeschiedenis niet verdragen. Zijn angstige schuine blik, tersluiks naar mij geworpen, wanneer hij me in de boeken verdiept waande, sprak boekdeelen.

Nooit heb ik na zijn overplaatsing iets meer van den ongelukkige, — zwak als ieder menschenkind — gehoord. Door een wonderlijke samenloop van omstandigheden was 't me vergund geweest, een steelschen blik in andermans leed te werpen.

MAX VAN WESEL.

UIT ZUID-SPANJE.

WIE eenmaal het Generalife van Granada gezien heeft, kan die ooit den zoeten indruk vergeten die dat bezoek op hem naliet? Binnen eenvoudige oude muren en een eenvoudige oude poort, ligt de stille gaard met de sprookjesachtige door-elkaar-groeierij van reuzenrozelaars en oranjeboomen, de ideale tuin met zijn juweel van Arabisch Chalet op bogen en witmarmeren kolommen, door den langen tijd verkleurd tot antiek ivoor, met zijn geurige boschjes van oleander en laurier en cipres en citroen, en zijn overvloed en verscheidenheid van bloemen en planten, zijn fonteinen en wateren. Dit aardsch Paradijs, liefdenest der Arabische Koningen en plaats der intieme feesten van het Nazritische Hof, deze eenvoudige en toch zoo kunstige bloemenhof van lang geleden, waar de opgesloten prins met de vogels praatte en Moraima, de Koningin, kwam wandelen met Aben Hamet de Abencerrage, het Generalife van Abenámar van den Romancero, het oude Genet-al-arif, „Huis van den Architect” tot nu toe privaat eigendom, is onlangs aan den Spaanschen Staat overgegaan, en dit na een proces van een eeuw, gevoerd door den Staat tegen de huidige bezitters van het goed, de Markiezen van Campotéjar. De Staat eischte het goed op als behoorende tot het Kroondomein sedert de inname der Moorsche Stad door de Katholieke Koningen.

De Katholieke Koningen echter schonken de Alcaidía of Burchtvoogdij van het Generalife aan een Ridder, genaamd Gil Vazquez Rengifo de Avila, omdat diens vader in koningsdienst door een Moorschen lanssteek werd gedood in de Granadiensche vlakte. Later, door het huwelijk van Gil's dochter, kwam het goed aan het huis der Granada y Venegas, van welke de Markiezen van Campotéjar de erven zijn, en daar Koning Philips IV deze Alcaidía of Burchtvoogdij in de familie Granada y Venegas vereeuwigde, zoo hebben de Campotéjars zich lang en dapper verdedigd. Het ging erom te bewijzen dat „bezit” enkel en alleen „genot” beteekent, en dat hebben de heeren van de Tribunalen bewezen, na honderd jaar strijd en na de bezitters „onvoorzichtige, roekelooze pleiters” te hebben genoemd.

De dorre krantenpers put zich dan ook uit in vleiende, ronkende lofbetuigingen aan hen die door hun bemoeiingen dit resultaat hebben helpen bereiken.

Het zal wel hard wezen voor de oude Campotéjars, het aldus, willens of niet, te moeten opgeven en hun beroemde goed, misschien het mooiste ter wereld, te moeten zien overgaan aan den naamlozen Staat en zijn beheerders, na het zooveel eeuwen te hebben bezeten, al zal de Koning hen dan

ook tot Grandes van Spanje verheffen. Zoo werd destijds ook de Moorsche koning in ballingschap gezonden met mooie beloften. Doch toen hij zich op weg bevond, keerde hij zich weened om, zeggende: „Ay mi Granada!”

Thans zullen de onwetenden komen „arrangeeren.” Ze zullen blauwe keitjes leggen op het mos en op de viooltjes, en de oude laurierboschjes uittrekken waarin de watertjes en de nachtegalen zich verschuilen. En ze zullen den mooien tuin ooteren en er kaartjes verkoopen en er spuwende wachters in zetten met gouden knoopen en blauwe petjes.

Ay mi Generalife!

J. C.

HET GOUDEN HOOFD.

Het Gouden Hoofd was ongetwijfeld, zeggen van Lennep en Ter Gouw, oorspronkelijk een goudsmidsuithangteeken, maar later ook voor herbergen en partikuliere woningen erg in trek.

Mooren- en Saracenenhoofden komen in de heraldiek veelvuldig voor, als herinnering aan de overwinningen op die stammen behaald.

Het eerste Gouden Hoofd, dat wij als uithangteeken aantreffen, bevond zich aan een huis op den hoek van de Groenmarkt te 's-Gravenhage omstreeks 1606. Uit een akte van 29 Maart 1578 blijkt, dat dit huis „het inkomen van de straat.” had of de huur van eenige cabarethisjes op de markt. Ook schijnt toen reeds het gebruik bestaan te hebben vóór het café op de straat te zitten, zooals blijkt uit een verkoopakte van 5 November 1714, van het Gouden Hoofd, waarin gesproken wordt van het recht om de kleine steenen met zitplaatsen of met kramen te bezetten. Dit recht heeft nog in 1862 tot verwikkelingen met het gemeentebestuur aanleiding gegeven.

In Leeuwarden stond het Gouden Hoofd vóór een herberg, waar 18 September 1695 aan Prinses Amalia en haar zoon Jan Willem Friso, door de Staten van Friesland een maaltijd werd aangeboden, gevolgd door een vuurwerk en het branden van piktonnen, ter herinnering aan de verovering van Namen.

In Goes hing voor een herberg bij het stadhuis een Gouden Hoofd, waaronder te lezen stond:

Dit huis is Gode bequaem,

In 't Gouden Hoofd is zijnen naam.

In Maastricht vindt men „het Gulden Hoof” met het jaartal 1752.

Ook aan toespelingen op het Gouden Hoofd heeft het niet ontbroken.

Een zekere Levijn, zegt Ter Gouw, had een booze vrouw en een Gouden Hoofd voor zijn deur, waarop een poëet het volgende rijmpje maakte:

Levijnen uithangbord is 't Gouden Hoofd, dat 's waar,
Zijn Trijn wil 't hoofd zijn, maar dit hoofd geleeke nooit haar
Levijn is mooi gehooft, hij heeft, schoon tegen zin,

Een goud hoofd vóór zijn deur, een drommelskop daarin.

K. L. SCHAMP.

Foto C. Steenbergh.

UIT ZUID-SPANJE HET GENERALIFE VAN GRANADA.

NOG IETS OVER HET LANDGOED ZEGENWERP.

IN aansluiting op het artikel over Zegenwerp in het vorige nummer kunnen wij nog het volgende mededeelen, daartoe in staat gesteld door Zegenwerp's Heer, Mr. van Lanschot.

Bij gelegenheid van den aankoop van het goed door den

Uitlegging van het glas

den Heere Mr. Hendrik de Roo van Wulverhorst gegeven door den Heer Mr. Cornelis Jacob Speelman, ter gelegenheid dat deselve Eigenaar was geworden van Zegenwerp, gelegen te St. Michiels Gestel, kwartiere van Oisterwijk, Meyerye van 's-Hertogenbosch, den 13 Maart 1779.

De kunst, door vriendschap aangespoord,
Doet op dit broze Glas aanschouwen
Het aangenaam en vrolijk oord,
De schone en welige landouwen
Daar Zegenwerp het oog in 't rond
Laat weiden over eigen grond.

Zie daar het Adelijk gesticht,
Dat wentelende eeuwen zag verdwijnen,
En als door 't rijzend Zonnenlicht,
Zich voelt met blijden glans beschijnen,
Nu 't zijnen nieuwen Heer begroet
En hem zijn eerste hulde doet.

Maar wijl de knaaglust volle tijd,
Zijn tanden hier in heeft geslagen,
Daar hij de sterke muuren splijt,

DE DRAMATISCHE JEUGD VAN VIJF
GANZENKINDEREN.
DE WILDE PAARDEN, IN WIERGEZELSCHAP
DE GANZEN NAAR EUROPA KWAMEN.

DE DRAMATISCHE JEUGD VAN VIJF GANZENKINDEREN.

HET was in het vroege voorjaar van 1900 dat de heer Wache zich in Dsjungarië bevond het verre land in Midden Azië ten Noorden der Westelijke Gobiwoestijn, in opdracht van Carl Hagenbeck om, voornamelijk voor den hertog van Bedford, te trachten een aantal veulens machtig te worden van het Aziatische wilde paard (*Equus przewalsky*) dat in deze streken in het rotsachtige bergland zijn tehuis heeft.

Deze veulens werden verkregen door dat de mongolen op den tijd dat de veulens geboren werden, zorgvuldig de streek afzochten en zóó, pasgeboren jongen ontdekten die nog niet snel konden loopen en hier en daar tusschen de rotsen verborgen lagen. Deze kleine dieren werden dan medegenomen en aan den heer W. gebracht die mongoolsche merries bij zich had, die de veulens moesten zoogen.

In die zelfde streek nu gebeurde het dat niet ver van een riviertje de heer W. iets zag bewegen tusschen eenige rots-

EEN DER WILDE PAARDEN MET VEULEN OP
GOOILUST.

heer de Roo van Wulverhorst werd hem een fraaie beker geschonken waarop allerlei voorstellingen waren gegraveerd, o.m. een afbeelding van het oude kasteel (dus vóór de verbouwing) met een begeleidend vers. Beiden zijn nog in het bezit van den tegenwoordigen eigenaar. Het dichtstuk volgde hier.

En zelfs den Grondvest durft belagen,
Bespeurt het, in dien veege staat,
In zijnen Heer, zijn' toeverlaat.

Het wichtien, 't geen hier boven zweeft,
En aan zijn maskers doet beschouwen
Een schets, dien 't reeds ontworpen
heeft,
Doet ons, niet zonder grond, vertrouwen,
Dat 't huis, nu dreigende ten val,
In 't kort vernieuwd herreizen zal.

Een ander wichtien toont, hoe Vlijt
De noeste landbouw moet doen bloeien,
Dat arbeid, ijver en beleid
En graan, en vrucht, en boom doen
groeien ;
Ten blijk, hoe hij, die arbeid mint,
In landbouw smaak en voordeel vindt.

„Schenk in” dus spreekt het derde
wicht
Dat d' eeuwen kroon houdt opge-
heeven,

„Zie, wat hier vriendschap heeft
verricht ;
„Zie, wat hier in is opgeschreven,
„Drink uit het Glas, en wensch met mij,
„Dat Zegenwerp steeds bloeiend zij.”

blokken en graspollen. Niet goed kunnende onderscheiden wát hij zag en denkende wellicht iets heel merkwaardigs voor zich te hebben, schoot hij zijn geweer af in de richting van het voorwerp zijner bevreesing, waarop totale stilte volgde.

Toen hij de plaats genaderd was, zag hij tot zijn niet geringe verbazing een doode gans op haar nest zitten met doorgeschoten kop.

Toen hij de gans optilde vond hij onder haar, vijf hoogstens een dag oude ganzenkindertjes, die angstig tegen elkaar kropen.

Een besluit was spoedig genomen. De vijf ganzenkindertjes moesten mede naar het kamp, kregen een kist tot verblijf, met een warm nest er in, en werden, zoo goed en zoo kwaad als het ging, gevoerd met geweekte gierst. Boven verwachting gedeiden de kleine weeskinderen en al spoedig mochten zij als er toezicht was, om het kamp naar voedsel zoeken. Toen later de Przewalsky veulens met hun pleegmoeders in korte dagen en in langzaam tempo naar het Noorden werden gedreven, gingen de ganzen mede, meestal in een kist, en als men dan bij een rivier of meer kwam, dan gingen zij met kist en al in het water om op te frisschen.

Een der ganzen werd door een pariahond geroofd, maar de vier anderen kwamen wélbehouden na maanden reizen door Azië en Europa, met de veulens te Hamburg aan.

Tot zoover het verhaal van den heer Wache die mij bovenstaande mededeelingen deed.

De vogels waren nog niet lang in Hamburg toen een brief van Carl Hagenbeck naar Gooilust ging met de aanbieding van vier vreemde ganzen uit het Verre land der Przewalsky paarden. De ganzen werden besteld en kwamen na enkele dagen op Gooilust aan en daar bleek het dat het zogenaamde Indische of Zebrogenzen waren die 's winters op den trek in Engelsch Indie en 's zomers zooals bij deze bleek o.a. in Dsjungarië huisden (*anser indicus*).

De vogels waren bespottelijk mak en toen zij uitgepakt waren, kwamen zij dadelijk met vriendelijke kop en halsbuingingen naar mij toe, en dat hebben zij volgehouden nu twintig

jaar lang want nog elken morgen als ik den tuin betreed waar zij verblijf houden, komen zij mij verwelkomen op dezelfde manier.

Aan het viertal ontbreekt er echter helaas één, want een jaar nadat zij gekomen waren vloog er één, juist de aardigste van de vier, op een ondoordacht oogenblik de lucht in om ver van huis in de heide door strijken en daar werd zij door een ellendeling doodgeslagen!

Nu moest er raad geschaft worden met de overblijvenden om een dergelijk ongeluk te voorkomen! Besloten werd dus de vogels te leetwijken.

Hoe dit nu te doen zonder voorgoed hun vriendschap en vertrouwen te verliezen? Ik vond er wat op!

De vogels werden door een vreemde naar een donkere schuur gedreven. Daar werd een lamp ontstoken en in het geheimzinnige half licht werden de vleugelspitsen door mij geamputeerd waarna ik mij direct verwijderde.

De ganzen nu weer door den vreemde naar hun verblijf terug gedreven en toen zij daar weer waren, kwam ik naar ze toe met het brood dat zij zoo gaarne eten.

Vol vreugde kwamen zij op mij af en zij hebben nooit geweten dat ik ze in die donkere schuur heb pijn gedaan!

Sedert zijn 19 jaar verlopen en onze vriendschap is steeds dezelfde gebleven. Elk jaar nestelt een of beiden der twee wijfjes en als zij op het nest zitten dan laten zij zich geduldig door mij optillen om te zien hoeveel eieren zij bedekken.

Er komen gewoonlijk ook jongen uit de eieren en die worden met zorg door de moeders groot gebracht.

Groot is het aantal jongen echter meestal niet. Op de hierbij geplaatste afbeelding ziet men het viertal, dat toen nog compleet was, waarbij de later verongelukte vogel op mijn knie staat.

De afbeeldingen op de vorige bladzijde vertoonen de vroeger genoemde prezvalsky paarden, waarvan eveneens een paar naar Gooi-land toog, met een aldaar geboren veulen.

F. E. BLAAUW.

Hoe de dieren spreken

44) DOOR WILLIAM J. LONG.

Met toestemming van den schrijver vertaald door S. CILIA STOFFEL.

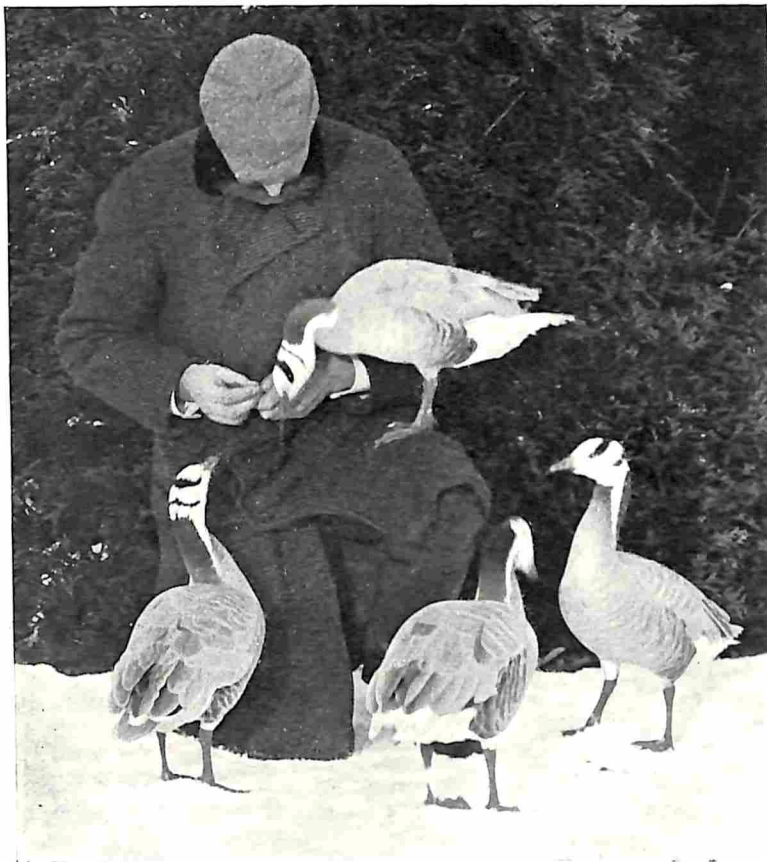
VAN den top der schacht strekten zich ruige armen boven de hoogste boomen uit, en daarop rustte, licht als een wolk, zijn kroon van groen. Evenals andere, die boven hun makker uitgroeien, had de oude pijnboom moeten boeten voor zijn grootheid. Rukwinden, die lager takken onaangetast lieten, hadden hem de helft zijner takken afgereten; de bliksem was op hem gesprongen uit de wolven en had een spiraalvormig litteken achtergelaten van de kruin tot den voet; maar de wond die dreigde zijn dood te zijn, was onder tusschen zijn redding geweest, want toen de houthakkers het teekenen van den bliksem gezien hadden, waren ze verdergegaan en hadden den pijnboom in zijn eenzame grootheid achtergelaten.

Toen ik dien boom voor 't eerst zag, verlegde ik mijn pad zoo dat ik er onderdoor kon gaan, en sindsdien was hij als een levende nabijheid, vol goedheid en vriendelijkheid, aan mijn weg. De hand op zijn machtigen stam leggen als ik vroeg in den morgen aan de oostzijde voorbijkwam, was een gewaarwording krijgen van vernieuwde kracht — een kracht die de spotter aan de verbeelding zou kunnen toeschrijven, de scheikundige aan electronen of radio-activiteit, en de eenvoudige mensch aan zijn Moeder Natuur. 's Avonds, wanneer ik het vage spoor huiswaarts volgde in het wegster-

vende licht, hoefde ik maar op te kijken voor een wegwijzer; en daar, plechtig en stil tegen de heerlijkheid van den schemeravond, was de kruin van den ouden pijnboom om mij de richting aan te geven. Zijn stilte zelfs was op zoo'n uur als 't luiden van het Angelus. Er onder stil te staan, zooals ik dikwijls onbewust deed, was onder de bekoering raken van zijn ouderdom, zijn rust, zijn vrede, terwijl goede gedachten kwamen en gingen op de zachte melodie der winden, die hun vesperlied neuriëden daar hoog boven tusschen zijn groene naalden. En op te zien tot de verheven kruin van den pijnboom 's morgens, of 's middags, of 's avonds, die geschud had in de vrije winden, waardoor Pelgrim en Puritein met hun onsterfelijken vrijheidsdroom naar het Westen de vaders van mijn geboorteland gebonden worden — mannen van stoeren moed, maar ook met een oog voor 't ideale, die den pijnboom zijn lofspalm hoorden uitzingen in den storm en hem onmiddellijk als hun nieuwe zinnebeeld namen, als beeldenaar op hun munt, als wapenteeken der vrijheid op hun banieren. Nooit had een ander symbool, noch draak, noch adelaar, noch leeuw, iets zoo grootsch of was het vrije mannen zoo waard. De herinnering daaraan in dagen van staatkundige beroering of oproep aan het volk, doet het Amerikaansche hart kloppen als het rhytme van Whittier's „Pijnboom“: Lift again the stately emblem on the Bay State's 1) rusted shield....

Heel iets anders dan de koninklijke pijnboom was een lariksboompje, waaronder ik dikwijls de herten had zitten bespieden. Toen ik na afwezigheid van een jaar het pad afkwam, was het alsof het zijn hoofd opbeurde en uit alle andere lariksen naar voren stapte en opgewekt uitriep: „Welkom weer hier! En waarom ben je zoo lang weg geweest? Kijk, hier wacht je 't oude plekje.“ En als ik de teere twijgen opzij droof, vond ik het zitje van droof mos en veerende takken, den steun voor den rug, het open venster met zijn kantengordijn — alles juist als ik 't gelaten had.

Dichtbij dezen gezelligen lariks stond streng en zwijgend zijn doode voorvader, dien de vlinders gedood hadden. Op zonnige dagen wierp hij een rechte schaduwstreep over mijn schuilhoek; en de schaduw bewoog zich over den grond van West naar Oost en wees de voortkruipende uren aan als een zonnwijzer. Aan de punt van den hoogen tronk stak een korte tak er in een rechten hoek uit, en deze diende voor wijzer van mijn wonderlijke klok. Als hij op een plek waar 't dik vol jagersbekertjes 2) stond rustte, wees hij naar den monddoorn in mijn zak; als hij den wortel van een rooden eschdoorn raakte, had hij 't over den terugweg; en daartusschen waren op regelmatige afstanden, een schaapsbessenuit 3), een bosje wolgras en een bedeesde orchidee om de minder belangrijke uren aan te wijzen. Eens toen ik een blik wierp op de langzaam voortkruipende schaduw, rustte er een treffend zinnebeeldige gedaante op en toen ik snel naar boven keek, merkte ik dat er een adelaar op den uitgestrekte vinger van mijn zonnwijzer zat. Sindsdien had die oude zwarte lork iets nog eerwaardigers in mijn oogen; hij stond in 't vlieglijken van een adelaar, een van zijn gewone vluchten bij 't oversteken van berg naar meer, en van daaruit

DE DRAMATISCHE JEUGD VAN VIJF GANZENKINDEREN.

DE VIER GANZEN UIT HET VERRE LAND DER WILDE PAARDEN IN GEZELLIG SAMENZIJK MET HUN EIGENAAR.

over mijn schuilhoek; en de schaduw bewoog zich over den grond van West naar Oost en wees de voortkruipende uren aan als een zonnwijzer. Aan de punt van den hoogen tronk stak een korte tak er in een rechten hoek uit, en deze diende voor wijzer van mijn wonderlijke klok. Als hij op een plek waar 't dik vol jagersbekertjes 2) stond rustte, wees hij naar den monddoorn in mijn zak; als hij den wortel van een rooden eschdoorn raakte, had hij 't over den terugweg; en daartusschen waren op regelmatige afstanden, een schaapsbessenuit 3), een bosje wolgras en een bedeesde orchidee om de minder belangrijke uren aan te wijzen. Eens toen ik een blik wierp op de langzaam voortkruipende schaduw, rustte er een treffend zinnebeeldige gedaante op en toen ik snel naar boven keek, merkte ik dat er een adelaar op den uitgestrekte vinger van mijn zonnwijzer zat. Sindsdien had die oude zwarte lork iets nog eerwaardigers in mijn oogen; hij stond in 't vlieglijken van een adelaar, een van zijn gewone vluchten bij 't oversteken van berg naar meer, en van daaruit

1) Massachusetts, waar de krachtigste, de voorspoedigste, de onafhankelijkste Puriteinsche nederzetting gevestigd was.

2) Sarracenia Purpurea.

3) Viburnum Lentago.

was de koninklijke vogel gewoon dit gedeelte van zijn stil gebied te overzien, terwijl de zon op zijn sneeuwitten kop scheen.

Een steenworp achter mijn schuilplaats onder den lariks was een deftige jonge spar, waar ik nooit zonder glimlach langs kon gaan, als hij knikte om me er aan te herinneren dat hij niet als andere sparren was. Duizenden van deze boomen, waar 't vol van staat in de noordelijke bosschen, lijken alle naar hetzelfde model gegroeid, evenals erwten in een schil; maar deze had een karakter en een geschiedenis, die hem voor goed van zijn soortgenooten scheidde. En dit is wat er altijd zwijgend tusschen ons gewisseld werd wanneer we elkaar weer zagen:

Op een dag dat ik een paar herten aan den „zoutlik" bespiedde, werden ze plotseling onrustig, keken en luisterden rond alsof er gevaar was, en verdwenen toen langs de vele wildpaden. Niet eer ze weg waren, merkte ik dat de lucht onheilspellend stil was, of begreep ik de oorzaak van hun schrik: er was een onweer op komst en de gevoelige dieren maakten dat ze gedekt waren eer mijn botte zintuigen het eerste waarschuwend teeken hadden opgevangen. Weldra verduisterde het landschap; het voorkomen van mijn meertje werd zooals ik het nog nooit eerder gezien had; donder rommelde in de verte; koperkleurige wolken waar licht door vlamde kwamen over de boomtoppen rollen; en de heele natuur sprak zoo duidelijk als een brandklok: „Maak dat je onder dak komt, en gauw!"

Toen ik in 't bosch terugging om een schuilplaats te zoeken, sloegen er een paar groote droppels op de bladeren, dat 't was of er dorschvlegels neerkwamen; dan kwam er een pauze, doodstil, en daarna de zondvloed. Vóór me ontwaarde ik in de duisternis een jongen spar (pik nooit een hoogen of een alleenstaanden boom uit in een onweer met zwaar lichten), die een overvloed van vederachtige takken stak uit een dicht boschje van zijn soortgenooten. „Die is voor mij," zei ik toen ik er onder dook, vergezeld van een verblindende bliksemflits en een oorverdoovenden slag — en bijna een hertebok tegen de hielen liep, die er aan den anderen kant uitsprong. Door een wonderlijk toeval, één op de tienduizend, had hij denzelfden spar er als schuilplaats uitgepikt, en dacht zeker net dat hij goed gekozen had, toen ik met den donderslag binnen kwam stormen en hem er uitjoeg, den stortregen in. „Wacht eens, beste jongen! Kom weerom, het is jouw boom," riep ik hem na met 't gevoel alsof ik de paraplu van een kind had gestolen; maar hij lette er niet op.

Het leek me dat hij niet ver zou gaan, en omdat ik wist dat hij hooren noch ruiken kon in dien stroomenden regen en knetterenden donder, kroop ik hem langzaam achterna. Daar had je hem, ineengedoken in de luwte van een grooten spar, met hangende ooren, pooten waar 't langs stroomde, en kleine dampwolkjes die opstoomden van zijn doorweekte huid. Al was hij er nog zoo jammerlijk aan toe, hij had niet verzuimd op zijn hoede te zijn; o, neen, laat dat maar in alle weer aan een ouden bok over. Hij lag met zijn staart naar den boom, en zijn kop waakzaam naar het spoor waarlangs hij gekomen was. En daar liet ik hem zitten, wenschend toen 'k terugkeerde, dat hij me onder zijn „hemlock" wou laten staan of anders mijn spar met me komen deelen, voor de gezelligheid alleen.

Dicht bij het benedeneinde van mijn meertje was nog een boom dien ik weer eens bezoeken moest; ja stellig, niet

alleen om zijn gelukkige herinneringen, maar ook in afwachting van de een of andere vroolijke verrassing waar hij een onuitputtelijken voorraad van scheen te hebben. Hij stond op een oever en zag uit over een zonnige delling in de bosschen, een verrukkelijk plekje waar geen wind binnendrong, waar de lucht altijd geurig was, en een koel beekje den lieven langen dag bij zichzelf een wijsje zong. Zijn knoestige tronk was eigenlijk niet veel meer dan een lege schors, die als een trommel gonsde wanneer een houtspecht er op hamerde; en bovenin waren holle takken met gaten waar een kwast gezeten had, die gastvrijheid boden aan elk dier uit de wildernis op zoek naar hol of nestelplaats, voor het weer beschut.

Den eersten keer dat ik langs dezen ouden boom kwam, maakte een familie roode eekhoorns er aanspraak op in een ruzie met een grooter dier, dat wegglipte toen ik aankwam. Den volgenden keer dat ik hem zag, een jaar later, was alles stil en klaarblijkelijk was hij verlaten; maar toen ik opstond na gedronken te hebben uit het beekje, verscheen de kop van een grijzen uil aan een opening. Meer dan tien minuten bleef hij daar roerloos zitten, zonder door woord of teeken of ook maar een knippen van zijn oogen te toonen dat hij me gadesloeg, ofschoon het ongetwijfeld het een of andere gerucht, of een beweging van mij was geweest, die hem boven aan zijn venster gebracht hadden.

Daarna werd het mij een gewoonte van den weg af te

DE POSTKOETS OP DEN GRIMSEL-PAS.

wijken om een poosje onder den „herberg"-boom te toeven; en ik hoefde er maar zelden heel lang te scharrelen zonder iets op te vangen dat niet voor het oor van een vreemde bedoeld was; een zachte samenspraak, of een hamerend sein, of een ondeugend gemjammer, of behoedzaam gekrabbel, om me aan al het vroolijke te herinneren dat er steeds gaande is in de bosschen. Het was blijkbaar een soort beurs, een kruispunt van wegen of punt van bijeenkomst voor het boschvolkje, dat elken voorbijganger binnenriep, zooals

een bepaalde winkel of hoek van een slaperig stadje alle nietsdoeners, jongens en rondzwervende honden, terwijl andere winkels of hoeken leeg zijn op de vrouwlui na, en heel netjes en fatsoenlijk. Eens, laat op den morgen, toen ik met een oor aan den weergalmenden bast zat te luisteren naar 't gebabbel van onzichtbare wezens van wie ik me verbeeldde dat het jonge waschberen waren, schoot er een groote kuifspecht¹⁾ op den ouden boom neer, richtte zich overeind op een tak boven mijn hoofd, en 't leek alsof hij zijn ooren spitste bij de stemmen die ik beluisterd had.

Nu is de kuifspecht van nature een waakzame, schuwe vogel, moeilijk te benaderen; maar dit prachtexemplaar met zijn scharlakenroode kuif werd bijna gezellig in zijn nieuwsgierigheid, misschien omdat de plek zoo rustig was, zoo vriendelijk, zonder iets dat zich roerde, of op gevaar wees dat er de rust van zou kunnen verstoren. Hij zag me dadelijk, maar door mijn onbeweeglijkheid of de stille kleur van mijn paddestoel was, die sinds zijn laatste bezoek was gegroeid, en keek om zich heen naar iets merkwaardigers uit.

Toen ik zijn aandacht trok door een korten knik, om hem te zeggen dat het geen vervelende paddestoel was, kwam hij onmiddellijk naar beneden om neer te strijken tegen een zijkant van den boom, waar hij mijn hoofd nauwkeurig onderzocht.

¹⁾ Phloeotomus Pileatus.

(Wordt vervolgd).